LIBRIS | We know books

ROXANA ANDREEA RUSU

Lume bună

O carte bazată pe povești adevărate

© NNG Advertising, 2026
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-0-45066-8

București
2026

LIBRIS | We know books

Cuprins

Ciorapii galbeni 9
Te cred. Sunt lângă tine! 11
Prea târziu pentru a mai conta 14
Matematica apropierii 17
Fereastra îngustă 19
O doză de speranță 22
Într-o zi vom primi ceea ce sădim în suflet 25
Remediu 29
Pur și simplu, bunătate 30
Cel mai frumos adăpost 32
Despre oameni mari și slăbiciuni asumate 34
Înainte de închidere 37
Dincolo de fotografii 40
Mai buni decât credem 43
Uși deschise 46
Spirit de observație 49
Un exercițiu de conectare 50
Copilul din fața ecranului 53

UBBIS | We know books

Prima persoană 54
Pistoale cu apă 55
După ploaie 57
La drogherie 60
Îmi pasă prea mult ca să te mint 61
Să rămânem oameni 65
Balast 69
Înghețata 72
Puteau să treacă mai departe 75
Roata se întoarce 79
Nu așa, tati! 82
Așa îmi plăcea să-i văd 84
Ce urât! 87
Trei femei 89
Poftiți înainte! 92
Vorbim acasă 93
Dincolo de greșeală 95
Se putea și mai rău 103
Ce e, tati, un fătălău? 105
Pentru unii, o slujbă. Pentru el, o șansă 109
Și ar mai fi ceva 112
De rușine 113
În graba lumii 115
Pascal 116
Un profesor bun poate schimba destine 118
Oameni 123
Din generație în generație 125
În parc 128
Bicicleta 130
Pătrunjel de pe stradă 132
De control 134
În loc de reclamație 136
Iubirea este mereu cheia 138
Repere 140
Brioșa la promoție 142
Cinci cugetări 144
Firimituri 147
Schema 148
Secret profesional 150
Științific vorbind 153
Coana mare 155
Un anunț sensibil 157
Carte de vizită 158
Păpușa care avea multe de învățat 160
Daruri neașteptate 162
Exploratoarea 163
Ce vrei să fii când vei fi mare? 166
Iubirea vine din suflet 167
Livrare rapidă 171
Planeta se rotește cu noi acum? 172
La biserică 174
Băiatul care se ascundea în parcare 178
Grupul de mămici 182
La mercerie 185

LIBRIS | We know books

Hei, Coae! 188
Femei adevărate 192
Dumneavoastră 194
Judecata 196
Clientul 199
În spatele tăcerii 201
Lecția 203
La cumpărături 205
Tantrum 207
Tati dur, care vrea să fie cool 211
Normalitate 213
Atenție 215
Mamă de băiat 217
Copiii noștri 219
Șoc după șoc 221
Bună ziua! 225
Ajutor 226
Reguli cu greutate 227
Universul are grijă 229
Alegeri asumate 231
De-a piața 233
Puștiul cu kendama 235
Doar un scaun 237
Mai e iubire, oare? 239
Eroine 241
La promoție 244
Frumusețe 247
Generațiile din ziua de azi 251
Spre cine vă deschideți sufletul 254

LIBRIS | We know books

Prefață

Această carte nu s-a născut dintr-o teorie abstractă, ci din zgomotul de fundal al vieții de zi cu zi, din scenele aparent mărunte pe care majoritatea oamenilor le depășesc în grăbire. A început, poate, în fața unui raft de haine dintr-un magazin, ascultând pledoaria încăpățânată a unei fetițe pentru o pereche de ciorapi galbeni. Sau în liniștea unei parcări, unde demnitatea unui om se măsura în câteva doze de aluminiu culese dintr-un coș de gunoi. Fiecare pagină pe care o aveți în mână este o încercare de a privi mai atent dincolo de suprafața rigidă a societății noastre și de a traduce acele momente în care viața își dezvăluie vulnerabilitatea pură.

În calitatea mea de psihopedagog, dar mai ales în cea de mamă, am învățat că marile adevăruri ale existenței ne lovesc frontal atunci când ne așteptăm mai puțin, prin momente mici și firești.

Din păcate, trăim într-o lume fragmentată, un mozaic dureros de trotuare pe care coexistă limuzine opulente

LIBRIS | We know books

și bătrâni curați care caută discret pet-uri pentru a-și cumpăra o pâine fără sare. Suntem martorii unei realități în care mame elegante le cer fiicelor abuzate să mai îndure „de dragul gurii lumii", perpetuând traume vechi sub masca virtuții. În fața acestor falii adânci, această carte își propune să fie un spațiu de rezistență emoțională. Este o pledoarie pentru privirea empatică, pentru curajul de a întinde o mână celor care se prăbușesc și pentru conștientizarea faptului că valoarea unei societăți se măsoară prin felul în care își tratează oamenii vulnerabili.

În final, volumul de față este o invitație la o călătorie pe termen lung în interiorul propriilor noastre relații. Legătura cu copiii noștri nu se termină când aceștia devin adulți; abia atunci începe testul suprem al tot ceea ce am sădit în ei. Nu creștem copii pentru a ne fi datori sau pentru a ne asigura o bătrânețe confortabilă, ci pentru a cultiva o iubire atât de curată, încât, în ultima și cea mai grea etapă a vieții, să ne poată ține de mână cu recunoștință.

Vă invit, așadar, să parcurgeți aceste rânduri nu ca pe o colecție de sentințe, ci ca pe o conversație sinceră, la o ciocolată caldă, despre ce înseamnă să rămânem oameni într-o lume care uită tot mai des să privească.

Roxana Andreea Rusu

Ciorapii galbeni

Într-un mall, la un magazin de haine, m-am oprit în fața unui raft, încercând să descifrez o etichetă. Bumbac sau poliester? Literele păreau ușor neclare, iar gândul mi-a fugit, aproape fără voia mea, la faptul că am tot amânat controlul oftalmologic.

În timp ce mă concentram pe materialul unei bluze, am auzit o conversație în dreapta mea. O fetiță de șapte-opt ani și mama ei alegeau niște ciorapi.

— Mami, eu vreau ciorapi galbeni. Uite, pe ăștia îi vreau! Nu albi.

— Galbeni?! Păi n-am văzut pe nimeni cu ciorapi galbeni. Toate fetele vin cu albi sau roșii.

— Doamna a zis că putem să venim cu ce culoare de ciorapi vrem, orice culoare. Eu îi vreau pe cei galbeni.

— De ce tocmai galbeni? Nu vrei mai bine să ai și tu ca ele, albi sau roșii?

LIBRIS | We know books

— Tocmai de-aia nu vreau albi sau roșii. Nu vreau să fiu la fel ca ele. Iar cei albaștri nu-mi plac. Deci da, sunt sigură că îi vreau pe ăștia galbeni.

— Hai că mai vorbim acasă! Îi pun la loc pe cei roșii, dar pe cei albi îi luăm, nu discutăm. Dacă nu te răzgândești, venim mâine și îi luăm și pe cei galbeni.

Au plecat mai departe: fetița ușor bosumflată, mama cu un aer de resemnare grăbită. Eu am rămas o clipă pe loc, cu eticheta încă în mână.

Copiii au uneori o claritate a alegerilor care nu negociază cu ușurință. Nu ține cont de „așa se poartă" sau „așa fac ceilalți", ci de un fel de logică simplă, personală, greu de contrazis fără motiv real.

Mai târziu, începând cu clasele mai mari, aceeași claritate începe să fie pusă la încercare. Grupurile devin reper, iar alegerile individuale se diluează uneori în dorința de apartenență. O tunsoare, o culoare de păr, un accesoriu – toate pot deveni, în câteva ore, tendințe într-o clasă întreagă.

Părinții încep să se streseze de tendințele care apar în grupurile de copii și nu mai știu cum să le explice că nu trebuie neapărat să fie ca ceilalți.

Poate de aceea mi-a rămas în minte fetița cu ciorapii galbeni. Nu pentru culoare, ci pentru felul în care își susținea alegerea, fără ezitare, ca și cum ar fi știut exact cine este, chiar și la șapte ani.

Te cred. Sunt lângă tine!

La un moment dat, într-un loc public. Suntem mai multe persoane, de toate vârstele. Nu ne cunoaștem între noi, doar așteptăm împreună. E liniște.

Doamna din fața mea, o femeie cu conformație solidă, în vârstă, coafată elegant, cu niște cercei foarte interesanți și machiată discret, mă privește matern, cu blândețe. Gândul îmi fuge imediat la mama și, pentru o clipă, mi se face dor de ea. Îi zâmbesc. Îmi întoarce zâmbetul cald.

Apoi îi sună telefonul.

La început, vorbește în șoaptă. Apoi se precipită, se ridică și face câțiva pași mai încolo, întorcându-se cu spatele. Dar își pierde controlul vocii, ridică tonul și, probabil nu-și dă seama, toți cei din sală îi auzim, fără să vrem, conversația.

— Fata mamii, eu ți-am spus părerea mea! Să nu spui că nu te-am avertizat! Dacă tu vrei să-ți vezi fata ca Oana, să ajungă copilul să nu te mai cunoască decât

LIBRIS We know books

o dată pe lună, e treaba ta. Vezi ce a pățit ea... O să te urască, mă! Ascultă ce spun! Crește și o să te urască pentru că ai avut ideea asta tâmpită să strici o familie. Eu nu particip la așa ceva. La mine să nu vii. Sunt mama ta, te iubesc, dar nu sunt de acord. Și taică-tu mi-a mai dat mie câte o palmă, câteodată poate l-am mai provocat și uite că am îmbătrânit împreună. .... Ei... nu sunt palme?! Lasă că fiecare femeie exagerează în situații de-astea. Știu eu mai bine...

Liniște....

— Nu mai plânge, că-ți închid! Dacă nu mai poți și chiar nu mai poți, mai amână până mai crește copilul. Lasă-l să fie mai mare, să nu crească și să creadă că ești o nebună care pleacă după câteva certuri. Hai, gata, te rog să-ți revii. Mai vorbim, că nu pot să vorbesc de aici. Mă doare sufletul numai când mă gândesc la ideea unui divorț. Nu concep, mă, auzi? Deci nu conta pe mine pentru așa ceva, te duci unde vrei tu. Hai, te rog eu, revino-ți. Pa, pa...

După ce a închis, s-a întors la locul ei. Aceeași femeie elegantă, cu chip blând și privire caldă.

Undeva, din alt colț al orașului, o femeie care nu mai poate să suporte i-a cerut sprijinul mamei sale. Dar în loc de ajutor a primit frică, îndoială, respingere și îndemnul de a mai îndura puțin, încă puțin.

Oare și de aici pornesc multe dintre tragediile despre care auzim? Din generații de femei care au fost

învățate că iubirea înseamnă rezistență în orice condiții și că suferința dusă în tăcere este o virtute?

Toată ziua, mintea mea mi-a rostit în cap câteva cuvinte, care ar putea ridica un om deasupra disperării. Cele pe care mi-aș fi dorit să le aud azi, fără să vreau:

„Te cred. Sunt lângă tine. Hai să ieșim împreună din asta!"

LIBRIS | We know books

Prea târziu pentru a mai conta

În magazinul care începe cu p și se termină cu o, la casa de marcat. Mama, îmbrăcată elegant, pe tocuri, cu cartela de acces încă prinsă de cordonul rochiei. Băiețelul, de vreo 6–7 ani, prezent, atent, sociabil. O salută și el pe vânzătoare când le vine rândul și, în timp ce aceasta scanează cu răbdare produsele și le așază într-o pungă, are loc următoarea conversație:

— Mami, o să pot să văd și eu ce este în acea cutie?

Mama nu răspunde. Copilul insistă. Vorbește frumos, clar, cu un ton calm:

— Te rog, ai să-mi arăți și mie ce i-ai luat lui tati?

De data aceasta vine un răspuns, foarte tăios:

— Nu mă mai înnebuni, gata, vorbim în mașină!

Băiețelul, cu vocea la fel de liniștită, continuă:

— Ai să faci cum ai făcut cu Cristi, nu-i așa? Ai să-i pregătești tu singură cadoul, iar eu n-am să știu nimic, nici măcar ce pui acolo. Nu crezi că ar trebui să fiu și

eu implicat? Cristi e prietenul meu. Iar acum cumperi ceva pentru tati și faci exact la fel.

Mama:

— N-ai tăcut? Ți-am spus ce i-am luat lui Cristi când ne-am întors acasă de la petrecere. Ai uitat?

Copilul, cu voce stinsă, uitându-se în jos:

— N-am uitat, dar degeaba… a fost prea târziu. Nu o să conteze niciodată părerea mea pentru tine. Este foarte clar.

Între timp, mama termină de plătit și pleacă împreună cu el. Sper, în gând, ca scena să fie doar o aparență; ca mama să vorbească în mașină cu el despre tot ce-l frământă, să-l implice, să-i arate ce a ales în cutia pentru tati, să-i ofere deschidere acestui copil inteligent, atent, comunicativ, care simte greșelile celor mari și le încasează cu prețul sănătății sale emoționale.

Dar, înainte ca ușile glisante să se deschidă, se aude, pe un ton țipat:

— Ți-am zis să taci, dracului! M-ai făcut de râs aici!

Știu că sunt cazuri izolate, dar sentimentul de neputință, atunci când ești doar spectator și pur și simplu nu ai ce face, este dezolant. În spatele unor astfel de momente se poate rupe ceva profund și greu de reparat.

Copiii nu cer mult: doar să fie ascultați, validați, implicați. În lipsa acestor gesturi mici, dar esențiale, rămân cu răni tăcute și cu mesaje dureroase despre cât (nu) contează.

LIBRIS | We know books

Sper să ne amintim cu toții să ne oprim măcar o clipă pe zi din goana noastră de oameni mari și să privim cu sinceritate în ochii copiilor. Să-i ascultăm cu adevărat cinci minute. Să ne reamintim că a fi părinte nu presupune perfecțiune, ci prezență, empatie și capacitatea de a acționa pentru binele copiilor noștri. Conștientizarea este primul pas. Restul vine cu iubire și practică.

Matematica apropierii

Redactam un material, concentrată, când vine fiul meu și zice:

— Știi care este proprietatea fundamentală a proporțiilor?

— Hmmm...stai puțin să-mi amintesc..., răspund puțin încurcată.

— Nu vrei să-ți arăt? Îți pot face și o demonstrație!

— Da, cel mai bine!, zic, gândindu-mă că îl ajut, dându-i ocazia să o exerseze.

Face demonstrația pe o jumătate de pagină de caiet, îmi explică fiecare pas detaliat și cu multă răbdare. Se asigură că am înțeles. Mă întreabă dacă am nevoie să repete sau dacă am întrebări.

La final îi spun:

— Super, te-ai descurcat foarte bine, hai că ai reținut cum trebuie să o folosești!

Iar el:

— Normal! Si-acum să-ți spun ce vreau.

LIBRIS | We know books

— Cum adică?

Mă lămurește rapid:

— Doar nu credeai că ora de consultanță e moca!

Am râs împreună, în timp ce i-am făcut o ciocolată caldă, exact asta a anticipat. A știut că momentul va deveni unul de conectare. Nu mai vine să-l iau în brațe și să-l pup când vreau eu, ca atunci când era mic. Dar, ca orice copil care crește, are nevoie în continuare de validare, de atenție, de sentimentul că e important pentru mine. Iar acum, la adolescență, afecțiunea înseamnă uneori să facem ceva împreună, să râdem, să ne bucurăm unul de celălalt.

Fereastra îngustă

Așteptam la trecerea de pietoni, pe un bulevard intens circulat. La un moment dat a trecut o mașină specială, din aceea care transportă persoane aflate în custodia autorităților. Mergea destul de încet, pentru că în față traficul era aproape bară la bară.

Era gri metalizat și avea ferestre înguste. La una dintre ferestre a apărut fața cuiva din interiorul mașinii. Era un tânăr, un puști, să fi avut undeva în jur de 20 de ani, aș zice maximum.

Nu știu ce culoare avea părul sau ce purta, căci fereastra îngustă atât i-a scos la iveală: fața. Dar pentru câteva clipe i-am putut vedea atât de clar expresia și am recunoscut-o.

M-a dus cu gândul la mulți elevi de-ai mei de la gimnaziu, cărora le-am predat de-a lungul anilor. Unii aveau 17 ani și rămăseseră repetenți. Unii se confruntau cu probleme financiare și veneau la școală nemâncați sau cu hainele peticite. Alții trăiau în familii